

Σύναξη συμμαθητών

του Αναξαγόρα Παφίτη

Εδώ και κανένα χρόνο το καθιερώσαμε. Όταν μπορούμε συναντιόμαστε έστω και για ένα καφέ. Μπορεί να πέρασαν 50 χρόνια από τη μέρα, που μας χώρισαν αλλά όταν σμίγουμε είναι σαν να μην πέρασε μια μέρα. Πως έγινε το σμίξιμο αυτό μετά από τόσα χρόνια δεν θυμάμαι. Μας έκανε καλό πάντως που ξαναβρεθήκαμε ο Χριστάκης Χατζηγιάνκος, ο Κύπρος ο Κουλούμας, ο Ανδρέας του Θουμά, ο Γιαννάκης ο Δημητριάδης, ο Παύλος ο Λουκαΐδης και μαζί και εγώ.

Είναι ωραία, που μιλάμε για τα παλιά. Θυμόμαστε, αναπολούμε, νοσταλγούμε, μα πιο πολύ γελάμε. Γινόμαστε πάλι τα παιδάκια του δημοτικού. Παίζουμε νοερά, ατέλειωτες ώρες όπως πριν. Χανόμαστε μέσα στις ελιές και τις λεμονιές. Παίζουμε μέσα στα αυλάκια. Ξύπνησε η παιδικότητα μας μέσα από αυτές τις συναντήσεις μας. Έπρεπε να τις κάναμε από χρόνια, συμφωνήσαμε όλοι.

Συζητάμε για την επιστροφή, που μάλλον δεν θα έρδει ποτέ. Για τις προσωπικές δυσκολίες μας, μα και τις χαρές μας. Μιλούμε για τα προβλήματα του κόσμου και για τα δικά μας. Πιο πολύ όμως για το πόσο μας λείπει ο τόπος μας. Μοιραζόμαστε τις ανησυχίες τις δικές μας και αυτές των παιδιών μας. Χωριζόμαστε σε ομάδες και αρχίζουμε τα ατέλειωτα ματς με την μπάλα. Μας έρχονται μνήμες από τα ξέγνοιαστα αθώα σχολικά μας χρόνια. Τότε, που είμαστε συμμαθητές από την πρώτη δημοτικού μέχρι την τρίτη γυμνασίου. Δεκαπέντε σχεδόν χρόνια. Πολλά χρόνια, ίσως τα καλύτερα μας. Μαζί μέχρι τη μαύρη μέρα

του δεύτερου γύρου της εισβολής, που μας σκόρπισε στους πέντε ανέμους. Ευτυχώς έστω και αργά ξαναταμώσαμε.

Θυμηθήκαμε τους δάσκαλους μας τον κ. Κλείτο, την κ. Στέλλα, την κ. Μαρούλλα. Μνημονεύσαμε τον διευθυντή μας τον κ. Πέτσα. Φέραμε στη μνήμη μας τους συμμαθητές μας. Πολλούς δεν τους είδαμε ξανά από το '74. Μερικοί έφυγαν για πάντα.

Κάποιος έκανε αναφορά για την όμορφη καθηγήτρια μας των γαλλικών, που ξεχάσαμε το όνομά της. Αναδείξαμε και την πιο όμορφη του σχολείου μας. Όλα με εκείνη την αθωότητα των παιδικών μας χρόνων, που μας ξανάρθε λες και ήταν κρυμμένη σαν το νερό του κεφαλόβρυσου, που περιμένει την ώρα και τη στιγμή, που θα βγει ξανά στο φως.

Προς το παρόν η παρέα είναι μικρή, αλλά όλο και μεγαλώνει.

Ευχή όλων μας να σμίξουμε πάλι όχι σε κάποια ταβέρνα, αλλά στο χωριό μας. Τώρα όχι σαν παιδάκια αλλά σαν παππούδες. Να αξιωθούμε να πάρουμε τα εγγόνια μας, όταν σχολάσουν από το σχολείο της Τούμπας στο σπίτι τους και να τα δούμε να πηγαίνουν στο Γυμνάσιο της Κυθρέας με τα ποδήλατα, όπως πηγαίναμε εμείς.

Καλή αντάμωση!

Ο γάμος του Ανδρέα Λουκαΐδη από την Αγκαστίνα και της Νίτσας Κώστα Παπαδάκη, έξω από τον Άγιο Ανδρόνικο. Φαίνονται οι κουμπάροι Παναγιώτης Δημητρίου και Μάρω Χρίστου Λουκαΐδη.